

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντὴς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδότηαι: Κ. ΖΙΒΙΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου: Ἡ ἑπετηρὴς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τῆς Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ.— **Κωστὴ Παλαιά.**
«Παίγμα».—**Ν. Ι. Βασιλειάδου.** «Ἀνοικτὸ γράμμα».—**Ι. Πολυλά,** «Ἐνα μικρὸ λάθος», (συνέχεια).—**Ἄγγε-
λου Ἰωαννίδου.** «Τὰ ὄνειρα».—«Πειρασμὸς» (μυθιστόρημα **Th. Bentz**).
Ἐξωφύλλου: (ἐπιφυλλίς «**Ἠχοῦς**»). — Διὰ τῆς ταχέως ἀμαξοσταγίας.

Συνδρομή: Ἐν Κωνσταντιπόλει γρ. 40.—Ταχυδρομικῶς γρ. 34.—Ἐξωτερικοῦ φρ. γρ. 12.—Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1.
Ἄμα τῆ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς οἶδεταὶ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ καὶ Σα, Γαλατῶν, ὁδὸς Χαρκατῶν, ἀριθ. 12.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑΧΕΙΑΣ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΣ

(Ἴδε στήλην 166)

— Πῶς, μπροστά σ' ἐκείνες πάνοιγον τὰ θεωρεῖα;
— Μὰ, βέβαια, εἶμαι γνωστός, ἔχω φήμην τῆς ὁποίας πρέπει νὰ φανῶ ἀντάξιος... Ἐννοεῖς, αὐτές εἶνε οἱ ἴδιες, πάντοτε καὶ ὁ Θεὸς τὸ ἤξευρε ἂν μὲ γνωρίζουν!... Ἀπέκτησαν, ἀπὸ τρία χρόνια τὴν συνήθειαν νὰ μὲ βλέπουν νὰ πηγαίνω στὰ θεωρεῖα μὲ ὅτι περιβλεπτον καὶ κομψὸν ἔχει τὸ Παρίσι... Δηλαδή δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς των ποτὲ μὲ τὸ φόβητρον ἐκείνο τοῦ Ρουβέξ. Θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ πιστεύσουν ὅτι ἐνυμφεύθη διὰ τὰ χρήματα. Προσπάθησα νὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ, μὲ τρόπον, εἰς τὸν πατέρα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ομιλήσῃ κανεὶς λογικῶς... ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὅποια δὲν ἀντιλαμβάνεται, τὰ ὅποια δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀντιληφθῆ. Δὲν τὸν κατακρίνω... Εἶναι τοῦ καιροῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐγὼ εἶμαι τοῦ καιροῦ μου. Ἐπὶ τέλους, ἐδήλωσα, ὀρθῶς κορπῶ, ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτὲ μὲ τὸν ἀριθμὸν ἕνα. Λάθε δὲ ὑπὸ σημείωσιν ὅτι ἔλεγα φρόνημα πράγματα στὸν πατέρα. Τὸν εἶπα: «Θελεῖς νὰ γῶ τὸ νοικοκυριό μου.—νοικοκυριό, εἶναι ἡ λέξις του. Ἀλλὰ ὅταν στήσω στὸ ἐσωτερικόν τοῦ νοικοκυρίου μου ἕνα φόβητρον πού νὰ τρομάζῃ καὶ τὰ σπουρηγῆται. θὰ αἰσθάνομαι φρίκην διὰ τὸ ἐσωτερικόν τοῦ νοικοκυρίου μου καὶ θὰ εἶμαι ἀναγκασμένος, μὰ ἀπολύτως ἀναγκασμένος νὰ διοργανίσω ἕνα ἐξωτερικόν... Ἔτσι θὰ ἔχω νοικοκυριό ἐσωτερικὸ καὶ νοικοκυριό ἐξωτερικόν. τότε δὲ θὰ λυθῶνται τὰ χρήματα». Ἀλλὰ, αὐτὰ δὲν τὰκούει ὁ παπάκης! Δὲν ἐννοεῖ ὅτι μὲ χρειάζεται γυναικίαν νόστιμη νόστιμη καὶ νόστιμη ἀλλὰ παρισιάνα, δηλαδή ἰδιόρρυθμος, φαιδρά, τρελοῦτσικη καὶ λίγο ξεμουαλισμένη, ἡ ὅποια νὰ ἐφελέγῃ τὰ βλέμματα στὸ δρόμον καὶ τὰ τηλεσκόπια στὸ θέατρο καὶ ἡ ὅποια νὰ μὲ περιποιεῖ τιμὴν καὶ νὰ μὲ δίδῃ γόητρον. Πρέπει νὰ ἤμπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω μαζί της, καὶ ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερον, τὸν νεανικόν μου βίον. Κ' ἔπειτα εἶναι καὶ κἄτι ἄλλο πού δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ τοῦ πατέρα. Ὀνομάζεται Σαμπλάρ—τὸ ρταίξιμον δὲνεῖν ἰδικό του—μόνον ἡ συνέπεια εἶναι ὅτι καὶ ἐγὼ ὀνομάζομαι Σαμπλάρ καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι εὐχάριστον, ἕνα τοιοῦτον ὄνομα, διὰ νὰ διαπρέψῃς εἰς τὴν κοινωνίαν... Καὶ μὴ κομψή, πολὺ κομψή σύζυγος εἶναι τὸ καλύτερον διαβατήριον... Παράδειγματος χάριν, διὲς τὸν Ροβινώ... Μολονότι Ροβινώ ἔγεινε δεκτὸς εἰς τὴν λέσχην τῆς ὁδοῦ Ρουαγιαλ... Δὲν εἶναι ἡ Ζόκευ μὰ σ' αὐτὲς δὲν μπαίνει κανεὶς ὅπως προφθάσει... διατὶ ἔγεινε δεκτὸς ὁ Ροβινώ;

— Ξέρω καὶ ἐγώ...

— Διότι, ἐνυμφεύθη μὲ μίαν θελκτικωτάτην σύ-

ζυγον καὶ διότι ἡ θελκτικωτάτη σύζυγος εἶναι παγοδρόμος πρώτης τάξεως... Ἐπέτυχε θεότρελλα στὴν παγοδρομίαν τοῦ δάσους τῆς Βουλόνης. Ὅλα τὰ φύλλα ὠμίλησαν εἰς τὰ διάφορα τῶν περὶ τῆς μαγευτικῆς, τῆς θελκτικῆς, τῆς ιδεώδους κυρίας Ροβινώ. Ξεπετάχθηκε διὰ μιᾶς. Καὶ ὁ Ροβινώ, καὶ ἐκείνος ἐπίσης ξεπετάχθηκε. Μετὰ εἰς ἑβδομάδας ἦτο μέλος τῆς μικρῆς λέσχης! Ὁ πατέρας, ἐκείνος δὲν ἀντιλαμβάνεται τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν τῶν πραγμάτων, εἶναι ἀδύνατον νὰ τοῦ δώσῃς νὰ καταλάβῃ. τοῦ φαίνονται κινέζικα! Ὅπωςδήποτε, ἐπειδὴ μ' ἔκοψε ριζικῶς τὴν ἐπιχορήγησίν μου, ἐδέησε νὰ συνθηκολογήσω καὶ νὰ συγκατατεθῶ εἰς συνέντευξιν μὲ τὸν ἀριθμὸν δύο.

— Καὶ τί πράγμα ἦτον αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς δύο;

— Ἄ, φίλε μου τί πράγμα ἦτο! Κόρη ἐνός μεγαλεμπόρου τῆς Ἀμβέρσας... Βελγικὸν προῖόν! Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τὸ ἐξωτερικόν... δὲν ἀγαπᾷ τὰς παρισιάνας ὁ πατέρας... ἡ μητέρα ἦτο ἀπὸ τὸ Σάτερολ... καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ μητέρα ἦτο μίαν ἀγία γυναικίαν! Ἦτο ἀκριβῶς στὰ Παρίσια ὁ ἀριθμὸς δύο, καὶ γῆς τὸ βράδυ εἰς τὴν ὄπερα Κορμικ, μὲ ἐξέθεσαν μίαν φλαμίανδην ξανθοπὴν, νερόβραστην, ἀνδρογυναικίαν. Ἐνα Ρούβενς! Μὰ ἕνα ἀληθινὸ Ρούβενς! Γίγας, ἀληθινὸς γυναικίος κολοσσός, πού ἔρχομουν ὡς τὸν ὄμιόν της... Δηλαδή εἶναι ὡς ἀδύνατον νὰ τὴν χωρέσῃς σ' ἕνα θεωρεῖον τοῦ προσκηνίου πρώτης σειρᾶς, καὶ ἐγὼ μόνον αὐτὰ τὰ θεωρεῖα ἀγαπῶ. Ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ θέατρον ἐδήλωσα εἰς τὸν πατέρα ὅτι δὲν θέλω οὔτε τὸν ἀριθμὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἀριθμὸν δύο, ὅτι βαρέθηκα πλέον καὶ ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἰδῶ τὸν ἀριθμὸν τρία. Ἡ συνδιάλεξις ἦτο ζωηροτάτη... Ὁ πατέρας ἀπεσύρθη κλειών με κρότον τὰς θύρας καὶ ἐπαναλαμβάνων: «Οὔτε λεπτόν στὸ ἐξῆς!» Ἠνόνθησα ὅτι ἦτο σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα. Δὲν καταρῶσα νὰ κοιμηθῶ, ἐγύρευα νὰ εἶρω τρόπον νὰ διαρῶν ἀπὸ τοὺς πελωρίους γνάθους τῆς ἐξ Ἀμβέρσας... ἔξαρχα κατὰ τὰς τρεῖς τ' ἡμῶν μίαν αἰφνίδιος ἐμπνευσις... Ἔσχον ἰδέαν, τὴν ὅποιαν θ' ἀποκαλέσω μεγαλοφυῶ, ἂν τὸ ἐπιτρέψῃς.

— Τὸ ἐπιτρέπω.

— Ναι μεγαλοφυῶ... ἤξευρα ὅτι ἀναχωρεῖς σήμερον διὰ τὴν Μκσσαλίαν, καὶ σήμερον τὸ πρῶν, τῶστροψα χωρὶς νὰ δώσω εἰδήσιν, οὔτε τὴν παρρημιαν ἐξήγησιν... καὶ σὲ ὀλίγον ἀπὸ τὸν πρῶτον σταθμὸν, ἀπὸ Λαρός—εἶδα τὸν ὁδηγόν, ὅλα τὰ προεῖδα—θὰ στείλω στὸν πατέρα μου αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Ὁ Ραούλ θριαμβευτικῶς ἔστρε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἕνα χαρτί.

— Εἶναι ἔτοιμον. Ἄκουσε. «Κύριον Σαμπλάρ, 8 ὁδὸς Ρουσμὸν, Παρίσιοι. Ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Λαρός. Ἄνεχώρησα μὲ τὴν ταχεῖαν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Μκσσαλίης μὲ τὸν Μαυρίκιον. Θὰ κάμω τὸν γύρον

Η
ΚΑ' ΕΠΕΤΗΡΙΣ
ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ
ΤΗΣ
Α. Α. Μ. ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Γνωσύνως τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐορτάσαμεν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τὸ φιλοπροόδον Αὐτοῦ σκαίπτρον εὐνομούμενα καὶ προκόπτοντα ἔθνη τὴν χαρμόσυνον ἐπετηρίδα τῆς εἰς τὸν θεοφροῦρητον θρόνον τῶν Ὁσμανιδῶν ἀναβάσεως Αὐτοῦ, πανηγυρίζοντα καὶ εὐχόμενα ὅπως ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐορτάζομεν τὴν λαοπόθητον ταύτην ἐορτήν.

Καὶ ἡ «Φιλολογικὴ Ἠχώ» δρᾷτται τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἀναπέμψῃ εὐκρινεστάτας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς μακρομερευσεως καὶ εὐδαιμονίας τοῦ φιλομούσου Ἀνακτος καὶ Αὐθέντου ἡμῶν

ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ ΤΟΥ Β'.

Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ

ΙΑΚΩΒΩ, ΠΟΛΥΛΑ,

Τῶν Στοχασμῶν καὶ τῶν Ρυθμῶν τὰ θεῖα χέρια,
τὰ θεῖα φτερούγια τὴν ψυχὴ σου, ἀπ' τὸ κορμὶ τῆς
ἐλευθέρῃ, ὑψηλὰ τὴν πᾶνε πρὸς τ' ἀστέρια·
ἐκεῖ ἢ πομπὴ κρατεῖ θαυμάσια τὴν ὀρμὴ τῆς.

Στῶν παραδείσων τὰ ὑπερκόσμια καλοκαίρια,
στῆς Λύρας τ' ἄστρο, ἐκεῖ ποῦ ὁ ψάλτης κ' ὁ τεχνίτης
λάμπουν ἀθάνατ' ἀπὸ πνεῦμα περιστέρια,
τοῦ Σολωμοῦ σὲ πέρνει ὁ ἴσκιος, ὁ μαγνήτης.

Πατρικὰ σ' ὀδηγεῖ σὲ δυὸ Θαβῶρ ἀγνάντια,
σ' ἀφίνει ἐκεῖ καὶ λέει: «Νὰ ἢ δόξα σου! Ἐδῶ στάσου
κ' ἕνα ταῖρι γιγάντων σὰν ἀπὸ διαμάντια

Κατόρθα ἀβασίλευτο βλέπε μπροστά σου,
καὶ σὰν ἀέρι ἀπὸ λατρεία πνέει τριγύρω
στὸν Ὀμηρο, μακάριε, καὶ στὸ Σαιξπηρο! »

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΥΛΑ

Φίλε κ. Γρουπάρη,

Ἡ τελευταία κριτικὴ σου διὰ τὸν μακαρίτην Πολυλά μὲ ἐγέμισε δάκρυα τοῦς ὀρθαλοῦς, διότι μὲ ἐγνώρισε τὸν θάνατον ἀνδρὸς ἐξασκούντος κράτος ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου καὶ εἰς τὰς σελίδας τοῦ ὁποῦ χιλιᾶκις ἐσκίρτησα ἐν τῇ διαλάμψει ὑψηλῆς ιδέας καὶ στροφῆς ἀριστουργηματικῆς. Ἐνθυμοῦμαι τὴν πρώτην περίστασιν ὅταν ἠσθάνθην τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Πολυλά καὶ τὴν ἀνάγνωσίν τῆς παρακολουθεῖ παντοτεινὰ ἢ πρώτη συγκίνησις ἢ ἀνατριχιστικὴ τῶν στίχων του. Ἡμεθεὶς συναγμένοι ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» ὅπου Νόνιος ὁ Ταβουλάρης θὰ ἐδοκίμαζε τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἀμλέτου τὴν γενομένην τότε ὑπὸ τοῦ φίλου μας Δαμιράλη, ἂν θὰ ἦτο δυνατὸν κατὰ τὴν θερμὴν ἐκείνην θεατρικὴν περίσταν νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτὴ τὴν συνειθιμένην τοῦ κ. Βικέλα. Ὡσαύτως ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπρόκειντο καὶ αἱ μεταφράσεις τοῦ Πολυλά καὶ τοῦ Περόβανγλου. Ὁ κ. Καμπούρογλου πρῶτος τότε ἤρξατο στωμύλιως ἀπαγγέλλων μονολόγους ἐκ τῆς μεταφράσεως Δαμιράλη καὶ ἐξέλεγε τὰ τραγικώτερα, ὅποτε ὁ Νόνιος ἀπαύξει τοῦ Πολυλά τὴν μετάφρα-

σιν καὶ μὲ τὰ ζακυνθινὰ του κοπιωμένα—ὀλίγον καὶ θεατρικὰ—ἐπιβλάλλει τὴν σιγὴν. Ὅστις εἶδε τὸν Ταβουλάρην ὡς Ὁθέλλον, ὡς Ἀμλέτον καὶ ὡς Κωνσταντῖνον ἐν τῇ Φώστῃ θὰ νοιώθῃ τὴν κατὰ-πλῆξιν καὶ θὰ φαντασθῇ τὸν ἀκατάσχετον ροῦν τοῦ καλλιτέχνου ἠθοποιοῦ ἀσχεπασθέντος καὶ θεολήπτου εἰς τὴν γοητείαν τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ κλῶς μύθου εὐρεθέντος ἐν τῷ στοιχείῳ τῆς ἐμπνεύσεώς του καὶ εἰς τὴν ἐπτανησιακὴν ἀντίληψιν καὶ μορφήν τῶν ιδεῶν τοῦ Σαιξπηροῦ. Ὡ! ὅταν ὡς Ἀμλέτος ὕβριζε τὴν ἀπιστίαν τῆς ἀνδροφρόνου μητρὸς του...

Ἄ! τὰ ζῆς στὸν σατημένον

ἴδρον μιᾶς κλίτης λιγδερῆς, ποῦ τὴν ζεσταίνει
ἀχνὸς σιχαμερὸς, γλυκὰ λόγια τὰ λέγῃς,
τὸν ἔρωτα τὰ κάμῃς μέσ' σ' ἀχούρι

— φθάνει

μὴ μοῦ ὀμιλήσῃς παῖσε· ὡσὰν μαχαίρια μπαίρουν
τὰ λόγια σου στ' αὐτιά μου· παῖσε ἀγαπημένε
Ἀμλέτε, παῖσε.

Ὁ μαγνητισμὸς τῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἠθοποιίας διέτρεχε ὅλων τὰ νεῦρα καὶ ἡ παράστασις τῶν τραγικῶν ιδεῶν μὲ τοὺς μῦθους καὶ τὰ νεῦρα τῆς λαλουμένης γλώσσης, μὲ τὰς ἀπλὰς ἀλλὰ γιγαντοδυνάμεις καὶ τὰς ἀποτόμους φράσεις εἰς ἀρμονικοὺς στίχους εὐστρόφους, δὲν ἐπεδέχτο σύγκρισιν. Ὁ ἠθοποιὸς

ἐσταμάτησεν ἕως ἐκεῖ, ἐσφύγγιζε τὸν ἰδρώτα του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐσφύζεν ἀκόμη κατάρυθρον ἐνῶ ἐγάνετο ἀπ' αὐτοῦ ἡ τραγικὴ εἰκὼν τὴν ὁποίαν τὸ πάθος εἶχε χαράξῃ. Κατόπιν ὡσεὶ νὰ συνῆλθε ἐκ μακροῦ ἀγῶνος:

— Κύριοι, λέγει, αὐτὴ εἶνε ἡ μετάφρασις τὴν ὁποίαν νοῶ νὰ διδάξω ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοεῖ ὁ κόσμος. Πολὺ καλὰ λοιπὸν, ἕως ὅτου τὴν νοήσῃ ἐγὼ θὰ διδάξω τὴν ἰδίαν τοῦ Βικέλα. Μὴ πρὸς κακοφασισμόν σας, δὲν ἐνόησατε ἡμᾶς ἀκόμη τοὺς Ἐπτανησίους, ἀκούσατε ἀρμονίαν στίχων, ἀκούσατε περιγραφὴν, ἂν καὶ ἐξω τοῦ καιμένου—τοῦ τρόπου καθ' ὃν πνίγεται ἡ Ὁφελία; Καὶ ἀπαγγέλλει

Σ' ἕνα ρυάκι ἐπάνω

Ἰτιὰ γυρομένη τὰ χλωμά της φέλλια δείχνει
μὲς τὸν καθρέφτην τοῦ νεροῦ ποῦ ἀγά.η ρεῖ·
ἔφερε ἡ κόρη αὐτοῦ φανταστικὰ στεφάνια
ἀπὸ τσουκνίδες, χρυσο.λοῦ.λουδα καὶ κρίνα
καὶ ὡς προσπαθοῦσε
αὐτοῦ σκαρφαλωμένη τὰ πλεκτά της ἄνθη
ἔς τὰ κλωνάρια, ποῦ ἐκλίναρ, τὰ κρεμάση, ἐκόπη
ἐν' ἄσπλαγγο κλαδί καὶ αὐτὴ μὲ τὰ χλωμά της
τρόπαια πέφτει ἔς τὸ ποτάμι ὅπου τὴν κλαίει.
Τὸ ἀπλωμένο φρέμα της τὴν βαστοῦσε
ἐπ' ὡς ῥύμηρ τοῦ νεροῦ, κ' ἐκείνη ὡστόσο
ἄσματα παλαιὰ κομμένα ἐτραγονδοῦσε
ἀλλ' ἀγά.η ἀγά.η
ποτισμένα βαρύνει τὰ φρέματά της
καὶ τὴν δυστυχισμένην κόρην κάτω ἐσθαρ
ἀπ' τὸ γλυκὸ της ἄσμα εἰς βουρκομένο μῆμα.

Μετ' ὀλίγον χρόνον ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς «Ὀμονοίας» Ἀθηνῶν ἐδιδάσκετο ὁ Ἀμλέτος πάλιν ἐκ τῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Βικέλα. Κατὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως εἰσέρχεται εἰς τὰ παρασκηνία καὶ εὐρίσκω τὸν Ταβουλάρην νὰ ζεκουράζεται εἰς τὸ καμρίνι του. Τὸν συγχάρω διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τὸν ἐνθουμίζω τὴν μεγαλοπρεπῆ προσπάθεισιν τοῦ Ἀμλέτου εἰς τοῦ πατρός τὸ φῶμα κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ Πολυλά. Καὶ ἐκείνος ἂν καὶ κατὰ τοπος—ἀκούει τὴν λέγει·

Ὡ ἄγγελοι τοῦ ἠψίστου, εἶτε φη.λάξατέ μας!
Μακάριον εἶσαι πνεῦμα, εἶτε κολασμένο
πρῶαις οὐράνιαις φέρεται, εἶτε φ.λόγαι Ἄδων,
ἔχεις προαίρεσιν καλὴν, εἶτε ὀ.λεθραὶ
μὲ σῆμα τόσο ἀξιωμα.λητον ἐφάνη
ὡστ' ἐγὼ θὰ σοῦ κρένω καὶ σοῦ λέγω Ἀμλέτε,
πατέρα μου καὶ τῶν Δαυῶν ὦ βασι.λέα!
Ἄ! δός μου ἀπόκρισιν! Σ' τὴν ἄγροισιν μὴ μ'

[ἀφήσῃς

τὰ πνίγωμαι, ἀλλ' εἰπέ, διατί τ' ἀγισμένα
κόκκα.λά σου, ὅπου τὰ ἔχαι νεκροσυγγροῖση,
τὰ σάβαρά των ἔσπασαν; Διατί τὸ μῆμα
ποῦ σ' εἶδαμε κλεισμένον στὴν ἀνάπανσίν σου

τ' ἀσά.λεντα ἀνοιξε σαρόνια τοῦ μαρμάρου
τὰ σ' ἀπο.λέση ὀπίσω; τί σημαίνει τοῦτο,
ὅτι σὺν, λείψατο, πατόκορρα ὡ.π.λισμένος,
πάλι ἐρχεσαι τὰ ἰδῆς τὰ φέγγη τῆς σε.λήνης
τὴν ῥέκτα τ' ἀσχημίζης, ὡστ' ἐμεῖς, τῆς φύσεως
τὰ ἐμπαίγματα, τόσο φρικτὰ τὰ κλοισθοῦμε
μὲ στοχασμοὺς ὅπου δὲν φθάνει ὁ τοῦς τοῦ ἀν-
[θρώπου;

Ὁ κωδωνίσκος ὅμως τοῦ θεάτρου ἐκτύπη ἐπανελημμένως οἱ ἠθοποιοὶ ἐπανερχόντο εἰς τὰς θέσεις των, ἄλλοι ἐσπευσμένως διηυθέτουσαν τὰ σκηναῖα, οἱ ἐπισκέπται ἀπεχθροῦσαν τοὺς γνωστούς των ἠθοποιούς καὶ ἐγὼ τὸν Νόνιο Ταβουλάρην. Ἡ ἐντύπωσις ὅμως ὅλων αὐτῶν μὲ ἦτο τόσο βαθεῖα ὥστε ἐκτοτε θαυμασμός καὶ λατρεία μὲ συνεκράτησε διὰ τὸν Πολυλά. Προσεπάθησα νὰ μελετήσω ὅλα τὰ ἔργα του καὶ ἐγνώρισα τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν του μὲ τὴν σοφὴν καὶ ἀριστοκρατικὴν κρίσιν του. Δὲν ἦτο μεγαλοφυΐα ἀνεξάντλητος εἰς τὸ βάθος τῆς, οὔτε τὰ πρωτότυπα ἔργα τοῦ Πολυλά θὰ μείνουν κλασσικὰ μνημεῖα. Ἀλλ' ἦτο φύσις εἰς τὸ ἄκρον καλλιτέχνος καὶ λεπτοφυῆς, νοῦς ἀρμονικῶς ἀνεπτυγμένος καὶ διαυγής, ὥστε τῶν μεγάλων ἔργων αἱ ἀκτίνες νὰ κατοπτρίζωνται μὲ ὅλας τὰς δυνατὰς γραμμὰς καὶ τὰς ἡμισθέτους, τὰς φωτοσκιάσεις των. Δι' αὐτὸ αἱ μεταφράσεις τοῦ Πολυλά εἰς τὸν «Ἀμλέτον» καὶ εἰς τὴν «Ὀδύσσειαν» τοῦ Ὀμήρου ὅπως καὶ αἱ σημειώσεις του εἰς τὸν Σολωμὸν πραγματικῶς εἶνε ἔργα κλασσικὰ. Τῆς «Πιάδος» ὀλίγα στοιχεῖα μετέφρασε, ἀλλ' ἡ δημοσίευσίς του ἐκ αὐτῆς ἀποτελεῖ φιλολογικὸν σταθμὸν πρώτης δυνάμεως εἰς τὸν ὅποιον ἡ δύναμις τῆς φωτοτυπίας τοῦ μεγάλου ἀοιδοῦ ἀναμετροῦται μὲ τὸ παράδειγμα τῆς γλωσσικῆς φιλολογίας ἥτις προῦσι-σται νὰ βραδύσῃ εἰς τὸ ἔθνος μας. Ὁ Πολυλάς δὲν ἦτο ριζοσπάστης δημοτικιστὴς ὅστις θέλει νὰ κολοβώσῃ τὰς λέξεις καὶ νὰ σαρώσῃ τῶν χωρικῶν τὰς γλωσσικὰς διασφορὰς ἵνα ἀποτελέσῃ γλωσσικὸν ἰνδαλμα, δῆθεν τῆς λαλουμένης γλώσσης, ἀλλὰ οὔτε καὶ συντηρητικὸς εἰκονολάτρης τῆς καθαρευούσης μοῦνας ἀλλοίας ἐποχῆς καὶ ἀλλοίων ἀναρχῶν. Ὁ Πολυλάς, ὅπως ἀποδεικνύει ὁ ἀριστος κριτικὸς του Καλοσγούρος, ἀκολουθῶν καὶ συμπληρῶν τοῦ Σολωμοῦ τὸ ἔργον, εἰσδύει εἰς αὐτὰς τὰς ὑπολανθανούσας τῆς γλώσσης δυνάμεις, ἐκλέγει τὸ καθαριώτατον ἄνθος τῆς, ὑποτάσσει τὴν ὕλην εἰς τὴν ἀρμονίαν καὶ παρουσιάζει ἐκ τε τῆς καθαρευούσης ὅτι εἶνε ζωντανὸν καὶ ἐκ τῆς δημώδους ὅτι εἶνε πλαστικὸν καὶ ἐξηυγενισμένον μὲ ἀπερίοριστον πλάτος λόγου καὶ πλούτον γλωσσικοῦ οἰκοδομήματος. Αὐτὴ πρέπει νὰ ἦνε ἡ γλώσσα μας ἥτις ὑπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Σολωμοῦ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ νεώτεροι Βιζυαννοί, Δροσῖνοι, Παλαμᾶς καὶ ἄλλοι

χωρούσι. Ἦθελξ νᾶ ἔφερα παραδείγματα τουλάχιστον τὸ Z τῆς Διάδος τὸ ὅποιον μετέφρασεν ὁ Πολυλάξ, ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης μὰς ἄς κρίνη ἐκ τῶν ὀλίγων στίχων τοῦ διαλόγου τοῦ Ἐκτορος πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην τοῦ ὁποίου τόσον γλυκᾶ ἀπέδωκε τὴν περιπέθειαν, τὴν φυσικὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ πρωτοτύπου.

Ἐκείνος χαμογέλασε κυτῶντας τὸ παιδί του ἠσυχᾶ καὶ ἀπ' τὸ χέρι του πιασμέν' ἡ Ἀνδρομάχη ἐδάκρυξε καὶ τοῦλεγεν. Ὡμὲ, θὰ σ' ἀγαρίση ταῦτη σου ἡ τόλμη, ὦ τρομερέ' τὸ βρέφος δὲν ἰου-

τοῦτο κ' ἐμὲ τὴν ἄμοισήν σου γῆρα σου θὰ γίνω ὀγλήγορα, ὅτι ὀγλήγορα θὰ ὀρμήσουν ὄλοι ἄντάμα γὰρ σὲ φορέουσιν οἱ Ἀχαιοί, καὶ ἅμα σὲ γάσω,

ἔτὸν μαῖθρον Ἄδην ἄς καταβῶ διότι ἄν ἀποθάνῃς καὶ σὺ καμμιά παρηγοριά δὲ ἐμὲ δὲν θ' ἀπομείνῃ καὶ ποίους μόνον ἔχασα πατέρα καὶ μητέρα.

Ἦσαν ἐπὶ τὸ σπίτι μου γλυκεῖς ἀντάδελφοί κ' εἰς μιὰν ἡμέραν ὄλοι ὁμοῦ βοόδησαν ἔς τὸν

ὄλους τοὺς ἐθανάτωσεν ὁ θεὸς Ἀχιλλεύς τῶν μύσχων μέσα εἰς ταῖς κοπαῖς καὶ τῶν λευκῶν

καὶ τὴν σεπτὴν μητέρα μου, βασιλίσσαν σ' τὴν

δοῦλην ἐδῶ τὴν ἔφερε μὲ τᾶλλα λάφυρά του καὶ ἀφοῦ μὲ δῶρ' ἀμέτρητα κατόπι ἐξαγοράσθη τὴν ἐσθυσεν ἡ Ἀρτεμις ἔς τὸ σπίτι τοῦ πατρὸς μου Ἐκτορ, σὺ εἶσαι δὲ ἐμὲ πατέρα καὶ μητέρα, σὺ ἀδελφός, σὺ ἀνθρὸς τῆς κλίης ἀντροφός μου.

Ἀλλὰ ἰυπήσον μας καὶ αὐτοῦ μεῖνε ἔτὸν πύργον

ὄρφανὸ κάμης τὸ παιδί καὶ γῆρα τὴν γυναῖκα.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἐκτορος ἀπεδόθη λαμπρᾶ εἰς τὸ κλαῦμα καὶ τὴν δέησιν τῆς γυναικὸς του ἐπαξίως τοῦ πρωτοτύπου:

Θὰ θβάση ἡμέρα γὰρ χαθῆ κ' ἡ Ἴλιος ἡ ἁγία καὶ ὁ Πρίαμος ὁ δυνατὸς μὲ ὄλον τὸν λαόν του.

Ἀλλὰ τῶν Τρώων ἡ θγορά δὲν μὲ πληγόνει τόσο καὶ τοῦ πατρὸς μου ὁ θάνατος καὶ τῆς σεμνῆς μη-

τροῦς μου καὶ τῶν γλυκῶν μου ἀδελφῶν ὅπου πολλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι ἀπὸ ταῖς λόγχαις τῶν ἐχθρῶν θὰ κυλισθοῦν σὲ

ἀπ' τὴν Ἰπέριαν πηγὴν ἢ ἀπὸ τὴν Μεσηίδα νερὸ θὰ φέρῃς στατικῶς, ἀπὸ σκληρὴν ἀνάγκην κ' ἐγὼ σὺ κλαίεις θὲ γὰ εἰποῦν· Ἰδέτε τὴν συμβίαν τοῦ Ἐκτορος ποῦ ἐπρώτετε τῶν ἱπποδάμων Τρώων ἔς τὸν πόλεμον ποῦ ὀλόγησα ἔς τὴν Ἴλιον πολε-

μοῦσαν. Αὐτὰ θὰ εἰποῦν καὶ μέσα σου θὰ ξαραζήσῃ ὁ πόρος, τοῦ ἀνθρὸς ἐκείνου ὅπου δὲν ἔῃ διὰ γὰρ σ' ἐλευθε-

ρῶση. Ἀλλὰ παρὰ τὸν θρηῖόν σου καὶ τ' ὄνειδος γάκοῦσώ βαθνὰ ἔς τὴν γῆ καλύτερα γὰρ μὲ σκεπάσῃ ὁ τάφος.

Καὶ ὁ μέγας Ἐκτωρ ἀπλώσε τὰ χέρια ἔς τὸ παι-

δί του ἔσκουξ' ἐκείνο κ' ἔγνευε ἔς τὸ στήθος τῆς βυζιάστρας· φοβήθη τὸν πατέρα του καθὼς εἶδε ἡ ἀστράφτουν τᾶρματα καὶ ἀπ' τὴν κόρηθα τῆς περικεφαλαίας τὴν χραίτην ποῦ τρομακτικῶς ἐπᾶνω του ἐσειόνταν.

Ἐγέλασε ὁ πατέρας του καὶ ἡ σεβαστὴ μητέρα καὶ ὁ μέγας Ἐκτωρ ἔβγαλε τὴν περικεφαλαίαν καὶ κατὰ γῆς τὴν ἔθεσεν ὅπου λαμπροκοπούσε.

Ἐγέλασε κ' ἐχόρευσε ἔς τὰ χέρια τὸ παιδί του κ' ἔπειτα ἠψήθη ἔς τοὺς θεοὺς κ' εἶπε αὐτῶν πατέρα

καὶ ὄλοι οἱ ἐπορευᾶντο θεοὶ, δώσετε εἰς τὸ παιδί μου τοῦτο, ὡς ἐδώκατ' εἰς ἐμὲ, ἔς τὸ γένος του γὰρ

ἔς τᾶρματα μέγας, δυνατὸς ἔς τὴν Ἴλιον βασιλεύς, καὶ ὡς ἔρχεται ἀπ' τὸν πόλεμον μ' ἄρματα αἰμα-

τώμενα ἐχθροῦ ποῦ ἐφόρευσε, γὰρ εἰποῦν καλύτερος ἐ-

καὶ τοῦ πατρὸς του καὶ χαρὰν θὰ αἰσθάνεται ἡ

Καὶ οὕτω, φίλε κ. Γρυπάρη, ἀπορῶν ποῦ νᾶ στα-

μακτῆσω ἐλησμένησα τὸν ὀλίγον τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς» χώρον. Σεῖς εὐγενῶς ἠθελήσατε νᾶ γνωρί-

σητε ἐκ πρωτοτύπων ἔργων τὸν Πολυλάξ εἰς τὸ ἐδῶ κοινόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ τὴν μεγίστην ἀξίαν του ἀνγνωρίζω εἰς τὰς κλασσικὰς του μεταφράσεις ἠθέ-

λησα νᾶ ὑποδείξω τεμάχια τινὰ ἐκ τῶν τελευταίων τούτων καὶ πρὸς τοῦτο, ὡς εἶνε φανερόν, μοὶ ἐχρη-

σίμωσεν ἡ Κριτικὴ τοῦ Καλοσγούρου. Ἀρὰ γὰρ νᾶ ἦνε ἀληθὲς τὸ παράπονόν σου ὅτι πιθανόν πολλοὶ οὔτε κατ' ὄνομα τὸν Πολυλάξ νᾶ γνωρίζουν; Κολα-

N. I. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

(Συνέχεια ἰδε προηγουμένων ἀριθμῶν).

Εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀμπέλι εὐρίσκειτο, εἰς τ' ὄνειρό της, τὴν πρώτην φορὰ, ἀφοῦ δὲν εἶχε πατήσῃ αὐτοῦ εἰκοσι χρόνια. Εἶχε φθάσῃ ἐκεῖ μὲ τοὺς γονεῖς της καὶ μὲ μισθωμέναις τρυγήτραις, τὴν ὥραν ὅπου ὁ ἥλιος, ὡς ἐσηκῶνετο ὀπισθεν, ἀπὸ τὸ βουνόν, μόλις ἐγύρουνε ταῖς ἄκρας τῶν ἐλαιοδένδρων, ἐνῶ ὄλ' ἡ πλαγιά ἔμεινεν ἀκόμη ἰσκιωμένη, καὶ ἡ ἀντίκρου θάλασσα ἐλακτάρηζε πέρα πέρα ἀπὸ ταῖς ἀργυρᾶς πρωϊνᾶς ἀκτίναις. Ἐστάθησαν ὅσο νᾶ πῆσῃ ἡ δρα-

ματὶ τῆς νυκτός, γὰρ νᾶ κόψουν στεγνὰ τὰ σταφύλια· ἔπειτα ἄρχισεν ὁ τρύγος καὶ ἔς ὀλίγον ὥραν, διότι κάθε κλῆμα τὰ εἶχε πολλὰ, αὐτὴ μὲ τὴν σύντροφόν της ἐγέμισε δύο τερτικά, ἡ μητέρα της ταῖς ἐβοήθησε καὶ τὰ ἐφόρτωσαν εἰς τὸ κεφάλι τους καὶ δύο μικραῖς τρυγήτραις ἐπῆραν καὶ αὐταῖς δύο κάνιστρα γὰρ νᾶ γίνῃ σωστὸ τὸ φόρτωμα. Ἐπειτα ἐκίνησαν καὶ ἡ τέσσερες, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, τὸ ἀμπέλι, καὶ ὕστερ' ἀπ' ὀλίγο διάστημα ἐδιάβηκαν, πάντοτε ἀλύγιστα καὶ ἀτάραχαις, τὸ στένωμα, ὅσο μίαν διασκελιὰ μόνον πλάτους, καὶ μᾶκρος τριάντα βήματα, ὅπου δεξιὰ ἔχει κρεμα-

στοὺς βράχους, καὶ ἀριστερὰ τρομαξέει ὁ ἄνθρωπος νᾶ βλέπῃ, ἀπὸ ἐκάτῳ μέτρῳ ὕψος, τὰ κοντράκια καὶ παρκάτω τὰ φύκια ὅπου ξερνᾷ ἀκατάπαυτα τὸ ἀγριοπέλαγος· τὸ τρομακτικὸν ἐκεῖνο πέρμα ὀνομάζε-

ται κακὴ σκάλα. Ἐκεῖ ποῦ ἔπαυε τὸ στενὸ μονοπάτι εὐρηκᾶν τὸν ἀγωγιάτην, ὅπου μόλις εἶχε φθάσῃ ἐφορτώθη τὸ ἄλογο, καὶ ὁ ἀγωγιάτης, ἐνῶ ἀνχωρούσε, «Κοπέλαις» τοὺς εἶπε, «μὴν ὀνη-

ρεύσθε, νᾶ εὐρῶ ὅταν γυρίσω ἔτοιμα τερτικά· τὸ ἄλογο μου εἶναι παλληκάριον.»

«Ἄς καθίσωμε ἐδῶ, Ἀγερινή», εἶπε ἡ Μαρία, ἀνὰ ξανασχῶμε ὀλίγο, τὰ σταφύλια τὰ εὐλόγησε ὁ θεὸς ἐρέτος, καὶ δὲν ἀρροῦμε νᾶ τὰ πα-

στρεύωμε.» Κ' ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ἕναν ὄχθον, ἡ Ἀγερινή ὀλίγο παρκάνω· τὰ κορίτσια ἔτρεχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κ' ἐπαιγνίδιζαν τριγύρω. «Πόσο μου ἀρέσει, Ἀγερινή μου τούτη ἡ θά-

Ἀκούσθη ἕνα γασκόγελο, ἡ Μαρία ἐγύρισε καὶ δὲν εἶδε οὔτε τὴν Ἀγερινήν οὔτε τὰ κορίτσια, καὶ ἐπάγωσεν ὄλη καὶ ἀκουσε τὴν καρδίαν της ὅπου βροντοκοπούσε· ἔστρεψε πάλι τὰ μάτια πρὸς τὴν θάλασσαν· αὐτοῦ, ὅχι μακρὸν ἀπὸ τὸ ἀρογιάλι, σηκῶνεται βράχος ὕψηλός, ὅπου τὸν λέγουσιν ὀρθοκίθι ἐπάνω εἰς τὸν θεόκτιστον ἐκεῖνον πύργον ἦταν ὀρθὴ στηλωμένη ἡ Ἀγερινή μὲ τὰ μαλλιά ἀπλωμένα εἰς ταῖς πλάταις· μὲ τὸ ἕνα χέρι ἐκρα-

τούσε τ' ἀσημοχρῶσαφα τῆς Μαρίας, ὅπου ἀστραφταν εἰς τὸν ἥλιον, καὶ μὲ τὸν ἄλλο τῆς ἔγνευε, ὡσάν νᾶ τῆς ἔλεγε· «Κατέβα ἐδῶ κάτω νᾶ τὰ πάρῃς, εἶδεμὲ τὰ

ρίχων εἰς τὴν θάλασσαν.» Ὅπως ἡ Μαρία ἐπετάχθη νᾶ ριχθῆ ἀπὸ τὸ

φρονὶ τοῦ βουνοῦ εἰς τὸν ἄμμον νᾶ πάῃ νᾶ πάρῃ τὰ χρυσάρια της, ἐκόπη τὸ ὄνειρό της, ἐξύπνησε κ' ἐνῶ ἀγκομαχούσε κ' ἐκλαίει, ἀκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀνδρὸς της.

«Παῦσε τώρα, σήκω, συγύρισε τὰ χρυσάρια καὶ τὸ πεσελί, νᾶ φύγῃς.»

Ἐπεσεν ἡ δύστηνη Μαρία γονατιστὴ ἐμπροσθεν τοῦ καὶ μὲ κομμένην μιλιὰ τοῦ ὀμολόγησε ὅτι ἔκαμε.

«Σοῦ ἔπταισα πολὺ, ἀρέντη, σοῦ ἔπταισα πολὺ, ἀλλὰ στοχάσου ἀρέντη, πῶς αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ ὕστερη φορὰ ποῦ σοῦ πταίω μὴ μὲ σκοτώσῃς καὶ κολασθῆς καὶ σὺ ἄδικα θὰ εἶχες τὴν ἀμαρτίαν· τούτη εἶναι ἡ ὕστερη ἡμέρα τῆς ζωῆς μου.»

— «Μ' ἐπῆρες, μωρὴ, ἔς τὸν λαίμῳ σου σ' ἀρί-

νω εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ» καὶ μὲ τοῦτο κατέβη τὸ μονοπάτι.

Ἡ ὀργανὴ Μαρία ἔμεινεν αὐτοῦ λιποθυμισμένη, ἀνίσθητη· ὅταν ἐσυνῆθε, ὁ ἥλιος εἶχε μεσουρανή-

σῃ· ἐσκόπηθη, ἀλλάξε ὄλη, ἔβγαλεν εἰς τὸν κόρπον της τὸ γράμμα τοῦ παιδιοῦ της, ἔπεσ' ἐπίστομα ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας, κ' εἶπε μέσα της· «Καὶ αὐτὸ ἠθέλησε ὁ θεός, νᾶ μοῦ λείπῃ σήμερον ὁ ἅγιος ἄνθρωπος.»

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τὰ πατερνικά της, ἐπῆρε τ' ἀκρι- νό μονοπάτι τοῦ χωριοῦ καὶ ἔς ὀλίγα λεπτά ἐφθά-

σε εἰς τὸ σπίτι τῆς μητρὸς της. Ἡ γυνὴ ἦταν καθισμένη εἰς τὸ κατώφλι καὶ εἰς τὰ πόδια της ἡ ἐγγονὴ της, κόρη τῆς Ἐλένης. Ἄμω τὴν εἶδε ποῦ ἀνέβαινε τῆς εἶπε· — Τί σοῦ ἐπαθήκε Μαρία; τὰ συνειθισμένα

σε; Ἢ σ' ἐβάρσε ὁ Πέτρος. — Μαννοῦλα μου, ἦλθα νᾶ πεθάνω κοντὰ σου. Καὶ τῆς ἐδιηγάθη τὸ δυστύχημά της. — Κακὰ ἔκαμες, Μαρία· εἰς τὸν καιρὸν μὰς ἡ

γυναικες δὲν ἔκαναν τὸ παραμικρὸ χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ ἀνδρός· τῶρα ἐκίωσαν καὶ τὰ θελημά.

— Ὅχι, μάννα. Ὅτι δὲν τὸ ἔκμα γιὰ ν' ἀδικήσω τὸν ἀνδρα μου, μάρτυς μου ὁ Θεός, σπλαχνίσου με κἀνε σύ·—δὲν μὲ βαστάξῃ ἡ καρδιά νὰ γυρίσω σπίτι μου.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκόμη χειρότερο, νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀνδρός σου· ὁ κόσμος θὰ εἰπῇ πῶς ἐπραξες ἄτιμα πράγματα.

— Μητέρα, θὰ πάω νὰ πνιγῶ.

— Σὺρε, τῆς εἶπε ἡ γοκία.

— Ἄ! μάννα, μάννα!

— Καὶ ἀνέβη τρέχοντας τὸ στενὸ μονοπάτι, ὅπου κατόπιν ἐσχίζετο εἰς δύο, τὸ ἓνα κατέβαινε εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ χωριοῦ, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀντίστροφα ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἀκροθαλάσσι.

Ἡ γερόντισσα ἔμεινε μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ἀνήσυχη, καὶ ὕστερ' ἀπ' ὀλίγην ὥραν εἶπε τῆς μικρῆς ἐγγονῆς τῆς

«Τρέξα παιδί μου, πρόσθασέ την· εἶπέ τῆς νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, νὰ περάσῃ ἐδῶ τὴν νύκτα».

Ὡστόσο ἡ Μαρία εἶχε πάρῃ τὸν κατήφορον, ὄχι μῆσα εἰς τὸ μονοπάτι, ἀπ' ὅπου ἐπενοῦσε ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ εἰς ἓνα παλαιὸ παρακλάδι, ὅπου καὶ αὐτὸ ἔδρανε εἰς τὸ περιγιάλι. Καθὼς αὐτὴ ἐρροβολοῦσε ἀπὸ τὸ βουνό, ὁμοίως ἔς ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ ἥλιος ἐκατέβαινε πρὸς τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης, μίαν ὀρειὰ ἀκόμη ὑψηλὰ τὸν εἶχε πλάγινά καὶ ἐβλεπεν ἔμπροσθέν τῆς τὸ ἄπειρο πῶς ὅπου ἐπλημμυροῦσε τὸ ἀπέραντο πέλαγο εἰς ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠσυχώτατο καὶ ὡσὰν ἀσημοχρυσωμένο, ἔρημο· πουνενὰ βρακοῦλα οὔτε εἰς τὰ πικνὰ οὔτε δεμένη εἰς τὸ ἀκρογιάλι, μόνον αὐτοῦ τὸ ὀρθολίθι, μακρὴ θαλασσοδάκρυτη πέτρα, ὅπου ἀπὸ τὸ μέρος τῆς γῆς ἔχει ῥηχὰ τὰ νερά καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης ἄπικτα, γεφύρι ἀπὸ τὴν στερεάν στήν ἄβυσσον. Ἐκοντοστάθη ἡ Μαρία καὶ προσήλωσε ἐκεῖ τὰ μάτια τῆς, ὡς εἶχε πάντοτε ἔμπροσθέν τῆς τὸ ἀποταχυνὸ τῆς ὄνειρο, καὶ ἄμα εἶδε τὸ ὀρθολίθι τὴν ἐπικσε χαροτρο-

μάρα· κατόπιν ἀκολούθησε βιαστικὰ τὸν δρόμον τῆς ὅσο πού ἐφθασε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος· ἐξυπολύθη, ἐδιάβηκε τὴν θάλασσαν, ἐσκαρπλώθη μὲ κόπον ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, καὶ ὡσὰν φρενισμένη τὸν ἐξέταξε ὅλον τριγύρω, τὸν ἐπασπάτευε καὶ ἔχωνε τὰ χεῖρα εἰς ὄλας τὰς μεγάλας μικρὰς χαρμαμάδας· κατόπιν συνοκινώντας τὴν κεφαλὴν ἀνέβη ἕως εἰς τὴν ζώνην τοῦ βράχου· ἐκεῖθε ἐγύρισε τὰ μάτια τῆς ὡσὰν γιὰ νὰ ὑστεροκυττάξῃ τὴν πλάσιν, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλασσαν καὶ τὰ κατὰχλωρα πλάγια μὲ τὰ ἐλαϊόδενδρα, ὅπου εἰς ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔτρεμαν ὄλα μὲ τὰ φύλλα τους καταχρυσωμένα ἀπὸ τὰς πορφυρῆς ἐτοιμόδοθυσταις ἀκτίναις τοῦ Ἥλιου—καὶ τότε ἔξαφνα εἰς τὸν ἀσυμφέριστον γύρον, ὅπου ἀνταμώνονται θάλασσα καὶ οὐρανός, ἐφανερώθησαν σπιτικά, ἐκκλησιαίς, κωδωνοστάσια, πύργοι, ὄλα λευκώτατα, ὡς νὰ εἶχε αὐτοῦ σηκωθῆ θεόπλαστη παραθαλάσσια πολιτεία, νὰ δώσῃ ζωὴν καὶ ὄρια εἰς ἐκεῖνα τὰ ἔρημα καὶ ἀτελεύτητα πλάτη τῆς θαλάσσης.

Ὡστόσο ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου εἶχε βουλήσῃ, καὶ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐφαίνετο τὸ ὀλοστρόγγυλο ὁμοίωμα του μεγαλωμένο, ἀλλὰ ἀπὸ ἀκτίναις ὄρφανό, ὡστε ἡ δυστυχημένη ἠμπάρεσε ὕστερη φράξ ν' ἀναπαύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς εἰς ἐκείνην τὴν σκιάν τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας, ἐνῶ εἰς ὅλον σχεδὸν τὸν οὐρανὸν θόλον ἐλαμποκοποῦσαν τ' ἀστέρι. Τὰ ἡμερινὰ πουλιὰ εἶχαν ὄλα ἠσυχάσῃ εἰς τὰς φωλιαῖς τους καὶ εἰς τὰ δένδρα, τὰ νυκτοπούλια ἐσχίζαν πανταχοῦ τὸν σκοταδερὸν ἀέρα μὲ τὸ νεκρὸ τους φτεροῦγιασμα, καὶ μόνον ἀκούετο ὁ ἀδιάκοπος τακτικὸς ἀναστεναγμὸς τῆς θαλάσσης. Ἡ Μαρία ὀλόβη εἰς τὸν βράχον ἐβγαλε μῆσ' ἀπὸ τὸν κόρπον τῆς τὸ γράμμα τοῦ παιδιοῦ τῆς, τὸ ἐφίλησε καὶ ἔκαμε τρεῖς φραξὶς τὸν σκαυρόν τῆς· ἀκούσθη ἓνα τρελλὸ γασαγόγελο, κ' εὐθύς κατόπι κάτω ἀπὸ τὸ ὀρθολίθι ἕνας βρόντος· τὴν ἀκόλουθην αὐγὴν ψαράδες εὐρηκαν βγαλμένο εἰς τὴν ἀμμουδιά τὸ σῶμα τῆς Μαρίας.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΛΥΓΛΑΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Στὰ πλάνα ὄνειρά μου
οὐνε συχνὰ
θλιμμένα καὶ ἀχνὰ
ὄλα τὰ πρωτεινά μου.

Κί' ἓνα χλωρὸ λειβάδι
ποῦ νέος κυνηγοῦσα
κί' ὄλο τὸ λαχταροῦσα,
τὸ εἶδα ἓνα βράδν!

Τὸν δρόμο τὸν ἀπέραντο
ποῦ τὸν ἀσπρίζ' ἡ σκόνη
καὶ σύννεφα σηκόνει
Λεβάντης θλιβερός,

Τὴ λίμνη τὴν ἀνίσυχη,
τοὺς σκοτεινοὺς τοὺς λόφους
καὶ τοὺς καλοὺς συντρόφους,
ποῦ σκόρπισ' ὁ Καιρός.

Ἄντάμα ἐπιγαίναμε
σ' τὸ παλαιὸ κυνήγι
καὶ ὅπου φύγει φύγει
τὰ κάθε πετεινό.

Μὰ ὁ καθένας βλέπωντας
πικρὰ μὲ ἐγελοῦσε.
— Ὡσάν νὰ μοῦ μνηοῦσε·
Δὲν εἶν' ἀληθινό!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. ΒΕΝΤΖΟΝ).

(1^η δε. 223).

Χωρὶς νὰ δείξω ἄλλο ἀπὸ εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς εὐγενεῖς προθέσεις τοῦ λόρδου Μέλτων, τοῦ ἀπεκρίθην ὅμως ὅτι ἤμην ἀπορρατισμένη νὰ περάσω μόνη μου τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ πένθους μου ἐν Γαλλίᾳ, μὲ τοὺς παλαιούς μου φίλους, καὶ ἡ περιλυπὸς μορφή του μ' ἀπέδειξεν ὅτι ἐπέμενε νὰ πιστεῦῃ πῶς ἐμελλον νὰ διατρέξω τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους κατὰ τὴν ἡπειρωτικὴν αὐτὴν ἀποδημίαν μου.

— Θὰ ὑποκύψω, ἐάν πρέπει εἰπεν ἐντούτοις μ' ἀναστεναγμὸν, ἀλλ' ἀφήσετέ μου μίαν ἐλπίδα.

— Εἶμαι συγκεκινημένη, κολακευμένη, ἐάν θέλετε, ἀπὸ τὸ διάδημά σας, ἀγαπητέ, λόρδε Μέλτων. Τρέφω μεγάλην ὑπόληψιν καὶ φιλίαν πρὸς ὑμᾶς...

— Ἀλλὰ δὲν μ' ἀγαπᾶτε, ἰδοῦ τί θέλετε νὰ εἰπῆτε.

— Περιμένετε, πρὸς Θεοῦ, δώσετέ μου τὸν καιρὸν νὰ γνωρίσω τὸν ἑαυτὸν μου... ἤμην τόσον ὀλίγον προητομασμένη διὰ αὐτὴν τὴν προσφορὰν ἐκ μέρους σας!...

— Θὰ εἰμποροῦσα νὰ ἔλθω πρὸς συνάντησίν σας ἐκεῖ;

— Φυλαχθῆτε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ· θὰ ἦτο τόσον ἀπρεπές...

— Ἀλήθεια;... δὲν τὸ βλέπω ἐν τούτοις... Ἄν σὰς ἔγραφα τούλάχιστον.

— Ἐάν θέλετε... ἀλλὰ δὲν σὰς ὑπόσχομαι νὰ σὰς ἀπαντῶ διόλου· εἶμαι ἡ εἰλικρίνεια προσωποποιημένη καὶ εἰμποροῦν νὰ σὰς κάμουν κακὸν αἰ ἐπιστολαί μου Γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου... ἐάν ἐρωτευόμην πάλιν τὴν Γαλλίαν.

— Ὡ! φθάνει νὰ μὴ... κανένα Γάλλον... Θὰ διαμείνωμεν ὅπου θέλετε, Ὀδέττη.

Ὀδέττη! Ἐπρόφερεν τὸ ὄνομα αὐτὸ μ' ἓνα μίγμα ἀδεξιότητος καὶ θράσους, ποῦ μὲ διεσκεδάσαν, ὡς νὰ ἤθελε, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ μὲ κάμῃ ἰδικὴν του ἐκούσαν ἀκουσαν.

— Τὸ μόνον ποῦ μπορῶ νὰ σὰς ὑπόσχωθῶ εἶναι ὅτι ἡ Ὀδέττη, ἡ Ὀδέττη Δελαυράκ, ἡ Γαλλίς, θὰ γράφῃ κάθε ἡμέραν εἰς τὴν μίστρες Νόελ τὰς κα-

θημερινὰς τῆς ἐντυπώσεις—ἓνα εἶδος ἐξετάσεως τῆς συνειδήσεως· δὲν ὑπάρχει καλύτερος ἐξαγορευτὴς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας—καὶ ἡ μίστρες Νόελ θάπαντᾷ ὅτι θὰ εἰμποροῦσατε σεις ὁ ἴδιος νάπαντᾶτε ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας. Ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ καταθέσω αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτον ἀλληλογραφίαν, εἰς τὰς χεῖράς σας. Θὰ σὰς κάμῃ ἐνήμερον τῆς καταστάσεως τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας μου. Τί λέγετε δι' αὐτό;

— Λέγω ὅτι μοῦ προτείνετε ἓνα παιγνίδι, ἐνῶ ἐγὼ σοβαρεύομαι.

— Σοβαρεύομαι κ' ἐγὼ ἐπίσης, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ, ἐν δὲν θὰ λυπηθῶ καθόλου ἀπαρνούμενη πολλὰ πράγματα, πρὸς τὰ ὅποια ἐπιστρέφω μὲ πολλὴν λαχτάραν, αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Μοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ σεβασθῇ τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ τὸν ἀντήμειψα μὲ ὀλίγα καλὰ λόγια.

Ἰδοῦ διατί, ἀγαπητή μου, σοῦ λέγω ὅτι δὲν ἠξεύρω ὅπως διόλου τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Νὰ γίνω καλὴ Μέλτων, νὰ τὸ καταρθώσω ἔχι μόνον πρὸς πείσμα τῆς Μῶδ, τῆς Καίτης καὶ τῆς Ἰζας, αἱ ὅποια εἶναι καὶ νεώτεροι καὶ εὐμωρσώτεροι ἀπὸ ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἐπιγάρμων δεσποινίδων τῶν τριῶν Βασιλείων, ποῦ θὰ σκάσουν ἀπὸ τῆ ζούλια, αὐτὸ βέβαια μπορεῖ νὰ περάσῃ γιὰ κατόρθωμά... σπουδαῖον. Ἀλλὰ νὰ μείνω εἰς τὸ Παρίσι, νὰ ζήσω σύμφωνα μὲ τὰς ὀρέξεις μου καὶ μὲ τοὺς ἐπαρκεῖς πόρους ποῦ μοῦ ἄρξεν τόσον γενναιοφρόνως ὁ μακαρίτης σύζυγός μου, αὐτὸ θὰ ἦτο τρελλὰ, τρελλὰ, καὶ κλειῶ ἐκουσίως πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, ἔστω καὶ ἐν κινδυνεύῳ νὰ μὲ χαρακτηρίσουν ἀπλοῦστατα τρελλήν... Ἐπὶ τέλους, θὰ σταθμίσωμεν μαζὶ τὸ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ.

Ἡ Κλαίρη πρὸς τὴν Ὀδέττην.

30 Μαρτίου.

Διατί νὰ μὴ μοῦ τὸ εἰπῆς ἐκ μιᾶς ἀρχῆς; Ἄν ἐγνωρίζω ὅτι θὰ ἐπανεύρισκα τὴν φίλην μουδιὰ νὰ τὴν χάσω ἐντὸς ὀλίγου, δὲν θὰ ἐχαιρόμην τόσον διὰ νὰ λυπηθῶ περισσότερον κατόπιν. Θὰ ἔχομεν ἓνα, τὸ πολὺ δύο μῆνας τὴν μνηστὴν τοῦ λόρδου Μέλτων, ἰδοῦ τὸ πᾶν! Ἐγὼ ἐβουκαλιζόμην ὑπὸ τῆς ἐλπίδος νὰ σὲ κρατήσω πλέον, ἄπαξ διὰ παντός! Δὲν μοῦ λέγεις νὰ πεισθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο, ἀλλ' ὄλο τὸ ἴδιον εἶναι. Πρὶν ἀκόμη νὰ ἔλθῃς θρηνώ διὰ τὴν προσεχῆ ἀναχώρησίν σου. Τελείωσε· αἱ καλύτεραι χαρὰί μας εἶναι πάντα φαρμακωμένοι. Εἶχα τόσην ἀνάγκην νὰ πολυῦσω ἓνα καλὸν πλήρες, τελειον, μῆσα εἰς τὰς

μένους από θαυμασίων ὀφθαλμούς του τὴν Δεσποινίδα Μάρθαν.

Καὶ αὐτὴ, ἤρε καιρὸν πρὶν νὰ ποσοῦρθῃ νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἦτο πολὺ εὐμορρο παλληκᾶρι, ὅτι τὰ φορέματά του ἦσαν πολὺ καλοκομμένα καὶ ὅτι τὴν ἐδίδεπε μὲ μεγάλους ὀφθαλμούς, κἄπως βλακῶδεις ἀλλὰ ὅτι εἰς ἐκείνους τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τοὺς κἄπως βλακῶδεις ἀνεγινώσκετο σαφέστατα ἡ ἐξῆς κἄψις ἡ ὅποια δὲν τὴν ἀπῆρθεκε διόλου: «*Α!* Δεσποινίς, πῶς μὲ φαίνεσθε ὠραία!»

Πράγματι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραούλ. «*Ο* τύπος μου! ἀκριβῶς ὁ τύπος μου! Καὶ τί κομψότης, τί κομψότης ἐν τῇ ἀπλότητι τοῦ ταξιδιωτικοῦ τῆς φορέματος. Καὶ τὸ μικρὸν τῆς κάλυμμα, ὀλίγον στραβοδακνυμένο πρὸς τὸ αὐτί, ἓνα ἀριστουργήμα, αὐτὸ τὸ κάλυμμα! Ἰδοὺ μίαν ἡ ὅποια ἤξενε νὰ ἐνδύεται! Ἰδοὺ μίαν ἡ ὅποια θὰ διαπρέψῃ εἰς τὰ θεώρεια τοῦ προσκηνίου! καὶ ἡ ἐλαφρὰ ἐκείνη ἀγγλικὴ προφορὰ...

Διότι εἶχεν ἐλαφρῶς ἀγγλικὴν προφορὰν... καὶ μάλιστα εἶχε πολὺ πολὺ κοπιᾶσει ἐπὶ πολλὰ ἔτη διὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ τὴν προφορὰν ἐκείνην... Ἐλεγε εἰς τὴν παιδικωγόν τῆς τὴν Μίς Βούτλερ: «*Βεβαιότατα, θέλω νὰ μάθω τὰ ἀγγλικά, ἀλλὰ θέλω πρὸ πάντων νὰ ὁμιλῶ γαλλικὰ μὲ τὴν ἀγγλικὴν προφορὰν.*» Ἄλλως τε δι' αὐτὴ καὶ μόνον εἰσγάσθη... Καὶ δόξα τῷ Θεῷ ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἡμείσθη: Τὸ ἀγγλο-παρισιανὸν σκληράρισμα τῆς ἦτο κάπου κάπου ὅπως διόλου ἰδιόρρυθμον.

Ἐνθ' ὁ Μανρίκιος ἔλαθε τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν μὲ τὴν δεσποινίδα Μάρθαν, ὁ Ραούλ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ μετ' ὀλίγον τοὺς εἶδε νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ οἱ δύο μὲ τὰ φορέμα τῆς μητρὸς. Ὁ Μανρίκιος ἐστάθη ἐπὶ τινὰ λεπτὰ πλησίον τῆς τραπέζης εἰς τὴν ὁποίαν ἐτροῦγον ἡ μήτηρ καὶ ὁ νεώτερος ἀδελφός τῆς ζανθούλας καὶ ἔπειτα ἦλθε πλησίον εἰς τὸν Ραούλ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως:

«*Ποία εἶναι, γρήγορα, ποία εἶναι; Ὅτι ὦραν θελήσουν τὴν παίρνω αὐτὴν... ἀμέσως, ἄμα καταβούμεν ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον... Εἰς τὰς ἀγκάλας μου! τὴν κράτησα εἰς τὰς ἀγκάλας μου! τί μέση! ὄνειρον!... Ὑπάρχει, πρέπει νὰ τὸ ξέρης, φιλὴ μέση καὶ φιλὴ μέση. Ὑπάρχει φιλὴ μέση, σκληρὰ, ἀδρυὰ, ἀκαμπτος, κοκκαλιάρικα, ἐπιτυγχανομένη μηχανικῶς μὲ τὰ ἀποτρόπαια μηχανήματα τοῦ κορσέ... Ἐμελέτησα ἐπισταθμῶς τὸ ζήτημα τοῦ κορσέ. Εἶναι τόσον σπουδαῖον! Καὶ ἔπειτα ὑπάρχει ἡ ἀληθινὴ φιλὴ μέση, ἀνετος, φυσικὰ, ἐλαστικὴ... Ἐλαστικὴ δὲν εἶναι ἀρετὸν διὰ νὰ παραστήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἐγλύστρησε μὲσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά μου... Ἀφράτη... Ναι, μάλιστα, ἰδοὺ ἡ λέξις ἡ ὅποια ἀρμόζει... Ἀφράτη ἀποδίδει θαυμάσια τὴν ἰδέαν μου... Ἀφράτη μέση!*»

Ὁ Ραούλ συνήθως ἐνθουσιάζετο μὲ ὅ,τι ἔλεγε.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησε, ἀφράτη... Κ' ἐκείνη ἡ πρῶτὰ ἄνω μυτίσκ στὸν ἄερα... κ' ἐκείνη τὰ ματάκια, ἐπίσης στὸν ἄερα, σὰν κινέζικα καὶ ὅλον τὸ σύνολόν τῆς στὸν ἄερα, ποία εἶναι; μὰ ποία εἶναι;

— Ἡ κόρη, μίαν φίλην τῆς μητρὸς μου.

— Πλουσία;

— Πολὺ πλουσία!

— Αὐτὸ τὸ ἐρωτῶ ἐξ αἰτίας τοῦ πατέρα... διότι ἐγὼ καὶ χωρὶς προίκα, θὰ τὴν ἔπερνα καὶ χωρὶς προίκα... Μάλιστα, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ διανοῦμαι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπαντῶν μίαν κόρην... Ἐώρα, τὸ ὄνομα;

— Δεσποινίς Μάρθα Δεράμ.

— Δεράμ... εἶπες; Ὁ πατὴρ τῆς δὲν εἶναι ἓνας πλούσιος ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἔχει δουλειὰς μὲ τὴν Κίνα, μὲ τὴν Ἰαπωνίαν;

— Ὅλος κ' ὅλος.

— *Α!* φίλτατέ μου, ὅχι, αὐτὰ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πράγματα τὰ ὅποια βλέπομεν μόνον εἰς τὰ κομμιδύλια τῶν μικρῶν θεάτρων εἰς Κλουὶ καὶ εἰς Δεζαζέτ!

— Τί παθαίνει;

— Τί παθαίνω... Εἶναι ὁ ἀριθμὸς τρία τοῦ πατέρα! ναι, ὁ ἀριθμὸς τρία. Ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ τούτου ἀριστουργήματος εἶναι ἓνας ἀπὸ ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους παίξει ὁ πατέρας πικέττο εἰς τὴν λέσχην... Καὶ δὲν θέλησα νὰ τὸν ἰδῶ τὸν ἀριθμὸν τρία, κ' ἐκεῖνο πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ μου, μεταξύ Παρισίων καὶ Λυών! Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαγὶ θὰ μὲ συστήσῃ... καὶ θὰ ὁμιλήσω τὴν μητέρα τῆς καὶ θὰ τῆς τὰ εἰπῶ ὅλα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Φ. Ε. Εἰς Ἀττάλειαν.— Ἐπιστολή σας καὶ χαρτόσημα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμε. Συντακτικὸν I Βαθμῆν δὲν ὑπάρχει, τὸ ἄλλο εἶχεν ἀποσταλεῖ πρὸ καιροῦ προσεχῶς σᾶς γράφω.

Κον Γιαν. εἰς Ἀγκυραν.— Δυο ἐπιστολαὶ καὶ τραπεζογραμμάτιον ἐλήφθησαν. Ἡ ἀσθένειά μου μὲ ἠμπόδισε ν' ἀπαντήσω ἐγκαίρως. Ζητῶ συγγνώμην καὶ σᾶς γράφω ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος.

Κον Παναγιωτίδην εἰς Παρμουθίαν.— Ἐνεκεν τοῦ ἀνωτέρου λόγου δὲν κατώρθωσα νὰ σᾶς γράψω, περιμένετε εἰς τὸ μέσον τῆς ἐβδομάδος.

Κον Σ. Πασσ. Καρδαμύλην.— Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, προσεχῶς σᾶς γράφωμεν ἰδιαιτέρως. Μᾶς στέλλετε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κώστα μας.

Κον Γ. Καλοσγ. Κέρκυραν.— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τὰ σταλέντα. Περιμένομεν τοῦ Σίλλερ πολὺ εὐγνωμόως ἐκ τῶν προτέρων.